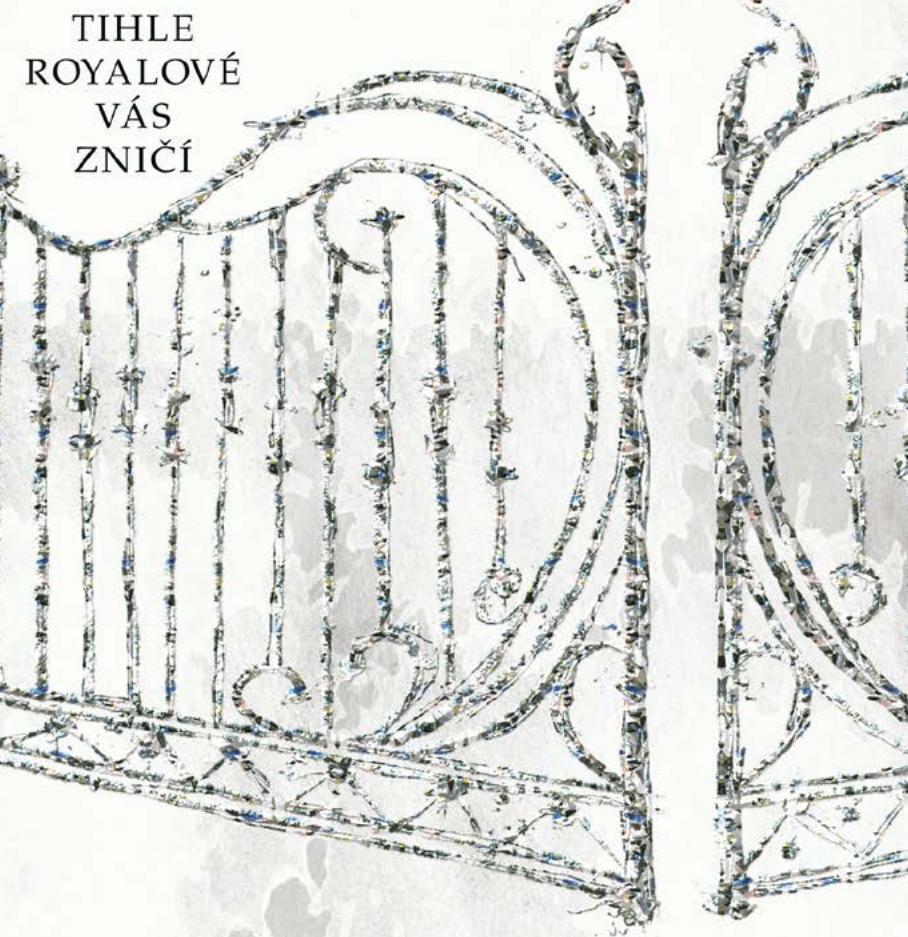

TIHLE
ROYALOVÉ
VÁS
ZNIČÍ

erin watt

PALÁC LŽÍ

BARONET

Palác lží

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Watt

Palác lží – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PALÁC LŽÍ

PALÁC LŽÍ

Cyklus Royalové 3

Erin Watt

 BARONET

Copyright © 2016. TWISTED PALACE by Erin Watt

Translation © Zuzana Čalíková 2017

Cover Design by Meljean Brook

The moral rights of the author have been asserted.

ISBN tištěné verze 978-80-269-2249-0

ISBN e-knihy 978-80-269-2260-5 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2261-2 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2252-0 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Věnováno čtenářům,
kteří si tuto sérii zamilovali.
Díky vám se náš příběh probudil k životu tak,
jak jsme to vůbec nečekaly.
Děkujeme.*

PODĚKOVÁNÍ

KDYŽ JSME NA PODZIM roku 2015 začaly psát *Papírovou princeznu*, psaly jsme ji pro sebe. Kapitoly jsme si posílaly e-mailem. Slova sama padala na stránky.

Příběh jsme si zamilovaly, nečekaly jsme však, že by oslovil i tolik čtenářů po celém světě. Jsme moc vděčné za to, jak jste se vy čtenáři do našeho příběhu pohroužili. Přivedli jste naše postavy k životu.

Jsme velmi vděčné Margo, která si vyslechla naši vymyšlenou příběhovou linii a dala nám užitečnou zpětnou vazbu.

Děkujeme betačtenářkám Jessice Clareové, Michelle Kannanové, Meljean Brookové a Jennifer L. Armentroutové za jejich neocenitelnou kritiku.

Děkujeme Nině za to, že se postarala o publicitu tohoto projektu. Je nám jasné, že to muselo dát hromadu práce!

Byly bychom naprosto ztracené bez Natashy a Nicole, našich asistentek, které nám pomáhají každý den.

A samozřejmě jsme nekonečně zavázané všem bloggerům, recenzentům a čtenářům, kteří věnovali svůj čas čtení, sepsání recenzí a nadšeným ohlasům na tuto knihu. Díky vaší podpoře a zpětné vazbě stála všechna práce za to!

1. KAPITOLA

Reed

„KDE JSTE BYL včera večer mezi osmou a jedenáctou?“

„Jak dlouho spíte s přítelkyní svého otce?“

„Proč jste ji zabil, Reede? Naštvala vás něčím? Vyhrožovala, že o vaší aférce poví vašemu tátovi?“

Viděl jsem už dost kriminálek, abych věděl, že ve výslechový místnosti musíte mít pusu na zámek. Buď to, nebo z ní vypusťte jen tři kouzelná slovíčka: *Chci svého právníka.*

Přesně tuhle větu opakuju už dobrou hodinu.

Kdybych byl nezletilej, tyhle zmetky by ani nenašlo vyslýchat mě bez rodiče nebo právníka. Jenže je mi osmnáct, takže mají za to, že si na mě můžou dovolovat. Nebo si myslí, že jsem tak pitomej a že jim na jejich zavádějící otázky odpovím i bez právního zástupce.

Detektivům Cousinovi a Schmidtové je očividně ukradený, jaký mám příjmení. Vlastně je to docela osvěžující. Celej život mám umetenou cestičku, protože jsem Royal. Kdykoli se dostanu ve škole do malé-

ru, táta akorát vypíše šek a všechny moje hříchy jsou zapomenuty. Holky odjakživa stály frontu u mé postele, aby se pak mohly vychloubat kámoškám, že se vychrápaly s Royalem.

Ne že bych po frontě holek ještě toužil. V poslední době je jenom jedna holka, kterou chci – Ella Harperová. A naprosto mě ničí, že se musela dívat, jak mě z domu odvádějí v poutech.

Brooke Davidsonová je mrtvá.

Pořád to nedokážu pochopit. Tátova odbarvená přítelkyně a krvelačná zlatokopka v jednom byla rozhodně naživu, když jsem z jejího bytu večer odcházel.

Jenže to detektivům nepovím. Nejsem idiot. Překroutili by cokoli, co bych řekl.

Frustrovanéjším mlčením praští Cousins oběma rukama do kovovýho stolu mezi námi.

„Odpověz, ty zmetku.“

Pod stolem se mi ruce samy sevrou v pěst. Přinutím se prsty uvolnit. Tohle je poslední místo na světě, kde bych se měl přestat ovládat.

Jeho parťáčka, mlčenlivá žena jménem Teresa Schmidtová, po něm střílí varovným pohledem. „Reede,“ osloví mě tiše, „nemůžeme vám pomoci, když nebudete spolupracovat. A my vám chceme pomoci.“

Povytáhnou obočí. Opravdu? Fakt si tu teď budou hrát na hodnýho a zlýho poldu? Asi se dívali na stejný kriminálky jako já.

„Lidi,“ ozvu se lhostejným hlasem. „Začínám si říkat, jestli nemáte problémy se sluchem.“ S úsměvem si složím paže na hrudi. „Požádal jsem o právníka. Máte s otázkami počkat, až dorazí.“

„Otázky vám můžeme pokládat i tak,“ opáčí Schmidtová, „a vy na ně můžete odpovědět. Proti tomu zákon nic nenamítá. Taky se můžete o informace dobrovolně

podělit. Například bychom docela pokročili, kdybyste vysvětlil třeba to, proč máte na triku krev.“

Odolám nutkání poplácat se po boku. „Počkám, až dorazí Halston Grier, ale díky za nabídku.“

Cousins si viditelně drtí stoličky. Schmidtová si akorát povzdechne. Oba detektivové se zvednou od stolu a beze slova vyjdou z místnosti.

Royal: 1

Policie: 0

Jenže i když to se mnou evidentně vzdali, stejně si dají na čas, než můj požadavek splní. Následující hodinu sedím v místnosti sám a uvažuju, jak jsem k čertu mohl takhle dopadnout. Nejsem svatej, ani jsem to o sobě nikdy netvrdil. Dostkrát jsem se už porval. Dokážu bejt nemilosrdnej, když je to potřeba.

Jenže... tenhle typ nejsem. Nejsem kluk, kterýho z vlastního baráku odvádí v poutech. Kluk, kterej vidí, jak se v očích jeho holky objeví strach, zatímco ho cpou do policejního autáku.

Než se dveře zas otevřou, kvůli klaustrofobii jsem mrzutější, než by se hodilo.

„Trvalo vám to,“ vyštěknu na tátova právníka.

Šedovlasej muž po padesátce má na sobě i přes pozdní noční hodinu oblek. Smutně se pousměje. „Tady má někdo dobrou náladu.“

„Kde je táta?“ zeptám se a nakouknu Grierovi přes rameno.

„V čekárně. Sem nesmí.“

„Proč ne?“

Grier za sebou zavře dveře a dojde ke stolu. Položí si na něj kufřík a rozepne zlaté zámky. „Protože neexistuje zákon, který by zakazoval rodičům vypovídat proti svým dětem. Taková výjimka se týká jen manželů.“

Poprvé od chvíle, kdy mě sem přivedli, znervózním.

Vypovídat? Tohle přece nepůjde před soud, že ne? Jak daleko chtějí poldové tuhle hovadinu dotáhnout?

„Reede, uklidni se.“

Žaludek se mi obrátí. K sakru. Jsem na sebe naštvanej, že jsem před tímhle chlápkem prozradil i jenom náznak bezmoci. Slabost nikdy neukazuju. Nikdy. Jedinej, před kým jsem se kdy přestal hlídat, je Ella. Ta holka umí rozmetat moje zdi na prach a vidět mě takovýho, jakej doopravdy jsem. Ne toho chladnýho, namyšlenýho zmetka, za jakýho se vydávám.

Grier vytáhne žlutej zápisník a zlatý plnicí pero. Posadí se do židle naproti mně.

„O všechno se postarám,“ slíbí. „Nejdřív ale potřebuju vědět, před čím to stojíme. Co jsem zatím dostal z policistů, kteří vedou vyšetřování, existuje záznam z bezpečnostních kamer, na němž v osm čtyřicet pět včera večer vcházíš do bytu O'Halloranových. Stejný záznam ukazuje, jak odcházíš o dvacet minut později.“

Pohled mi zatěká po místnosti, hledám kamery nebo nahrávací zařízení. Není tu žádný zrcadlo, takže nás z vedlejší místnosti nejspíš nikdo nesleduje. Nebo v to aspoň doufám.

„Všechno, co řekneme, zůstane mezi námi,“ ujistí mě Grier, kterému můj ostražitej pohled neujde. „Nesměj nás nahrávat. Vyplývá to z práva podezřelého na svého právního zástupce.“

Pomalou vydechnu. „Jo, zašel jsem tam. Ale já ji kurva nezabil.“

Grier přikývne. „Dobře.“ Něco si zapíše do notesu. „Trochu se vraťme. Začni od samého začátku. Pověz mi o sobě a Brooke Davidsonové. Žádný detail není zbytečný. Potřebuju vědět úplně všechno.“

Polknu povzdech. Paráda. *Tohle* bude fakt zábava k popukání.

2. KAPITOLA

Ella

KLUCI ROYALLOVI MAJÍ pokoje v jižním křídle, zatímco jejich táta obývá druhou část sídla, proto nad schody zabočím doprava a po naleštěné dřevěné podlaze doběhnu k Eastonovu pokoji. Na tiché zaklepání neodpoví. Ten kluk by zaspal snad i hurikán. Zaklepu o něco hlasitěji. Když nic neslyším, otevřu dveře. Easton leží na posteli s obličejem zabořeným do polštáře.

Dojdu k němu a zatřesu mu ramenem. Něco zamumlá.

Znovu s ním zatřesu, hrdlo mi svírá panika. Jak může tak klidně spát? Jak mohl prospat, co se tu stalo?

„Eastone!“ vybuchnu. „Probud' se!“

„Co je?“ zavřečí a pootevře jedno oko. „Sakra, to už musím na trénink?“

Převalí se, vezme s sebou přikrývku a odhalí tak víc kůže, než by mi bylo milé. Na podlaze najdu pohožené tepláky a hodím mu je na postel. Přistanou mu na hlavě.

„Vstávej,“ prosím ho.

„Proč?“

„Protože nám nebe padá na hlavu!“

Omámeně zamrká. „Co?“

„Máme problém, sakra!“ vykřiknu. Pak se přinutím zhluboka nadechnout, abych se uklidnila. Nefunguje to. „Přijď za mnou do Reedova pokoje, jo?“ vyštěknu.

Nejspíš v mém hlasu slyší neovladatelnou paniku, protože se bez zaváhání vyhrabe z postele. Než vyjdu ze dveří, uvidím další kus holé kůže.

Místo do Reedova pokoje zamířím širokou chodbou k vlastní ložnici. Tenhle barák je neskutečně obrovský, neskutečně nádherný, ale všichni v něm jsou pošahaní. Včetně mě.

Takže jsem asi přece jenom Royalová.

Jenže ne, nejsem. Ten muž v přízemí mi to jasně připomíná. Steve O'Halloran. Můj ne zrovna mrtvý otec.

Hrud' se mi sevře vírem emocí, který mi málem podrazí nohy. Mám co dělat, abych se nezhroutila. Je mi hrozně, že jsem ho tam dole jen tak nechala. Ani jsem se nepředstavila, jenom jsem se otočila na patě a vyběhla do patra. Pravda, Callum Royal udělal totéž. Měl hlavu plnou Reeda, proto jen vyhrkl: „Tohle teď řešit nemůžu. Steve, počkej tu na mě.“ Pak nasedl do auta a odjel na policejní stanici.

Navzdory pocitu viny schovám Stevea do mrňavé krabičky v mozku a položím na ni těžké olověné víko. Teď o něm nemůžu uvažovat. Musím se soustředit na Reeda.

V pokoji vytáhnu zpod obrovské postele svůj batoh. Vždycky ho nechávám na místě, kam se snadno dostanu. Rozepnu ho a vydechnu úlevou, když v něm uvidím koženou peněženku s penězi, které mi Callum zatím vyplatil.

Když jsem se sem nastěhovala, Callum mi slíbil, že mi bude platit deset tisíc dolarů měsíčně, pokud se ne-

pokusím utéct. Přestože jsem to tu ze začátku nenáviděla, brzo jsem si palác Royalových zamilovala. A teď si už nedovedu představit, že bych žila někde jinde – zůstala bych tu, i kdybych za to nedostávala žádné peníze. Jenže roky, kdy jsem přežívala v podstatě bez peněz – a k tomu moje od přírody podezíravá povaha – mi nedovolí Callumovi říct, aby mi už nic nedával.

Teď jsem za to moc vděčná. V batohu mám dost peněz, aby mi vydržely na celé měsíce, možná i déle.

Hodím si batoh přes rameno a doběhnu k Reedovu pokoji, právě když se na chodbu vyřídí Easton. Tmavé vlasy mu trčí do všech možných směrů, ale aspoň už má na sobě kalhoty.

„Co se sakra děje?“ vyhrkne, zatímco mě následuje do pokoje svého staršího bratra.

Otevřu dveře Reedovy šatny a rychle velký prostor přejedu pohledem. To, co hledám, najdu vzadu na polici u země.

„Ello?“ připomene se Easton.

Neodpovím mu. Zamračeně sleduje, jak přes krémový koberec táhnu námořnický modrý kufr.

„Ello! Sakra, mluv se mnou!“

Vykulí oči, když do kufru začnu házet oblečení. Pár trik, Reedovu oblíbenou zelenou mikinu, džíny, několik tílek. Co by ještě mohl potřebovat... Jasně, boxerky, ponožky, pásek –

„Proč Reedovi balíš oblečení?“ Teď už na mě Easton v podstatě křičí. Jeho ostrý tón mě vytrhne z paniky.

Obnošené šedé triko mi z ruky spadne na koberec. Srdce se mi rozbuší, když mi znovu dojde vážnost celé situace.

„Reeda zatkli za vraždu Brooke,“ vyhrknu. „Tvůj táta je s ním na policii.“

Ted' už na mě Easton zírá s pusou dokořán.

„Cože?“ vykřikne. „To sem poldové přišli, když jsme byli na večeři?“

„Ne, potom, co jsme se vrátili z Washingtonu.“

Všichni krom Reeda jsme si zaletěli do Washingtonu D. C. na večeři. Tak to u Royalů chodí. Jsou tak prachatí, že Callumovi stačí lusknout prsty a hned má přistavených několik soukromých letadel. Rozhodně vám neuškodí, když vlastníte společnost, která letadla staví, přesto mi to pořád připadá trochu neskutečné. To, že jsme si dneska zaletěli ze Severní Karolíny do Washingtonu – a jenom na *večeři* – je pro mě znamením neuvěřitelného bohatství. Reed tu zůstal, protože ho bolel bok.

Před pár dny ho pobodali v docích. Tvrdil, že je po práscích proti bolesti moc unavený na to, aby ležel s námi.

Jenže nebyl dost unavený na to, aby šel za Brooke.

Bože. Co to dneska *udělal*?

„Asi před deseti minutami,“ dodám zesláble. „To jsi neslyšel, jak tvůj táta řval na detektivy?“

„Neslyšel jsem vůbec nic. Byl jsem... ech...“ V modrých očích se mu mihne provinilost. „U Wadea jsem dneska vyžahl půl litru vodky. Vrátil jsem se domů a padl za vlast.“

Nemám ani dost sil na to, abych mu o tom jeho pití udělala přednášku. Easton bojuje se závislostí, jenže v tuhle chvíli je Reedovo obvinění z vraždy mnohem vážnější problém.

Sevřu ruku v pěst. Kdyby tu ted' Reed byl, praštila bych ho – za to, že mi lhal a že se nechal odtáhnout policií.

Easton nakonec ticho prolomí. „Myslíš, že to udělal?“

„Ne.“ Jakkoli sebevědomě to však zní, v nitru jsem naprosto otřesená.

Po návratu z večere jsem si všimla, že má Reed vytahané stehy, na břicho měl krev. Tuhle inkriminující informaci před Eastonem však zatajím. Věřím mu, jenže sotva vydrží střízlivý. Potřebuju především chránit Reeda a kdo ví, co by Eastonovi mohlo vypadnout z pusy, když se nalije nebo zhulí.

Ztěžka polknu a soustředím se na ten hlavní úkol – chránit Reeda. Rychle naházím ještě pár kousků jeho oblečení do kufru a zapnu ho.

„Neřekla jsi, proč balíš,“ připomene mi Easton zoufale.

„Pro případ, že bychom potřebovali zdrhnout.“

„My?“

„Já a Reed.“ Vrhnu se k Reedově komodě a vytáhnu šuplík s ponožkami. „Jenom chci být připravená, víš? Pro případ.“

V tomhle jsem hodně dobrá – dokážu se připravit na útěk. Nevím, jestli k tomu dojde. Možná Reed a Callum vpadnou do dveří a oznámí: „Všechno vyřešeno! Obvinění bylo staženo!“ Možná Reedovi zamítnou kauci nebo záruku nebo jak se tomu sakra říká a domů se vůbec nevrátí.

V případě, že nenastane ani jedna z těchto možností, chci být připravená, abych mohla ve vteřině zmizet z města. V batohu mám pořád všechno, co budu potřebovat, jenže Reed takové věci neplánuje jako já. Je impulzivní. Často nepřemýšlí, než něco udělá –

Než někoho zabije?

Rychle tu myšlenku zaženu. Ne. Reed by neudělal to, z čeho ho obviňuji.

„Proč tu tak křičíte?“ ozve se ode dveří Reedova pokojce ospalý hlas. „Slyšíme vás přes celou chodbu.“

Do pokoje vejdou šestnáctiletá Royalovic dvojčata. Oba mají kolem pasu přikrývky. Copak v téhle rodině nikdo nespí v pyžamu?

„Reed kuchnul Brooke,“ oznámí Easton svým bratrům.

„Eastone!“ okřiknu ho vyděšeně.

„Co? To jako nemám svým bratrům říct, že našeho staršího bratra zabásli za vraždu?“

Sawyer i Sebastian syknou.

„To myslíš vážně?“ nevěří mu Sawyer.

„Poldové ho před chvílí odvezli,“ zašeptám.

Easton se ošije. „To by ale neudělali, kdyby proti němu neměli nějaký důkazy. Možná jde o...“ Zakrouží rukou nad břichem.

Dvojčata na něj nevěřicně zírají.

„O co? O to mrně?“ zeptá se Seb. „Co je Reedovi do Broočina fakana?“

Sakra. Zapomněla jsem, že dvojčata nic netuší. Vědí, že Brooke byla těhotná – všichni jsme tam byli, když nám to oznámili – jenže nemají páru, jak to s tím početím nejspíš bylo.

„Brooke vyhrožovala, že za otce dítěte označí Reeda,“ přiznám.

Dvojčata vykulí stejné modré oči.

„Nebyl otcem,“ oznámím rozhodně. „Vyspal se s ní jenom párkrát, a navíc před víc než půl rokem. A v šestém měsíci nebyla.“

„To je fuk.“ Seb pokrčí rameny. „Takže Reed jako zbouchl tatkovu nevěstinku a pak ji odkrouhnu, protože nechtěl, aby se mu pod nohy pletl malej Reed?“

„Nebylo to jeho!“ vykřiknu.

„Takže fakt bylo tátovo?“ zeptá se pomalu Sawyer.

Zaváhám. „To si nemyslím.“

„Proč ne?“

„Protože...“

Bože. V téhle rodině je tolik tajemství, že by zaplnila Pacifik. Já už ale nic tajit nebudu. Doted' to nepřineslo nic dobrého.

„Šel na vasektomii.“

Seb přimhouří oči. „To ti řekl táta?“

Přikývnu. „Řekl, že si ji nechal udělat po vašem narození, protože vaše máma chtěla víc dětí, jenže kvůli nějakým zdravotním problémům je už mít nesměla.“

Dvojčata se na sebe podívají, mlčky si něco sdělí.

Easton si promne bradu. „Máma vždycky chtěla holku. Hodně o tom mluvila, říkala, že kdybysme měli sestru, trochu bysme změkli.“ Rty mu zacukají. „Já ale v přítomnosti žádný holky nikdy měkkej nezůstal.“

Hrdlo se mi sevře zoufalstvím. Jasně že v tom Easton musí najít něco sexuálního. Takový už je.

Sawyer skryje smích rukou, zatímco Seb se zešíroka usměje. „Tak předpokládejme, že Reed i táta tvrdí oba pravdu – kdo je teda tat'kou toho děčka?“

„Možná žádný není?“ navrhně Easton.

„Určitě je,“ namítnu. Reed ani Callum ani jednou nezapochoybovali o tom, že je Brooke opravdu těhotná, takže to musí být pravda.

„Ne nutně,“ opáčí Easton. „Mohla lhát. Možná plánovala, že po svatbě s tátou bude předstírat potrat.“

„To je docela zvrácený, ale pravděpodobný,“ souhlasí s touhle možností Seb.

„Proč nevěříš, že by ji Reed zabil?“ zeptá se mě Easton, v modrých očích se mu zvědavě blýská.

„Proč myslíš, že je toho schopen?“ odseknu.

Pokrčí rameny a zadívá se na dvojčata. „Pokud téhle rodině vyhrožovala, třeba toho schopný byl. Třeba se

pohádali a došlo k nehodě. Existuje spousta možných vysvětlení.“

Mám pocit, že mi tím nepříjemným pocitem snad vybuchne žaludek. To, o čem tu Easton tak nenuceně mluví, je... možné. Reed měl vytahané stehy. Byl od krve. Co když...

„Ne,“ zaskřehotám. „Neudělal to. Nechci o tom už mluvit. Je nevinný. Tečka.“

„Tak proč se tu připravuješ zdrhnout z města?“

Eastonova otázka visí ve vzduchu. Polknu bolestné zasténání a oběma rukama si promnu oči. Má pravdu. Jedna moje část se už rozhodla, že Reed je možná vinný. Proto mám přece připravený batoh a balím mu kufr, ne?

Ticho se táhne, dokud se odněkud zezdola neozve nezaměnitelný zvuk kroků. Protože Royalovi zaměstnanci tu nebydlí, kluci zpozorní.

„Jde to od hlavních dveří?“ zeptá se Seb.

„Vrátili se?“ zadoufá Sawyer.

Kousnu se do rtu. „Ne, to nebyly hlavní dveře. Byl to...“ Hrdlo se mi znovu sevře. Bože. Úplně jsem na Stevea zapomněla. Jak jsem na něj jenom mohla zapomenout, k sakru?

„Byl to kdo?“ zeptá se Easton.

„Steve,“ přiznám.

Všichni na mě zírají.

„Dole je Steve. Objevil se tu, zrovna když Reeda odváděli.“

„Steve,“ zopakuje Easton omráčeně. „Strejda Steve?“

Sebastian zachraptí: „Mrtvej strejda Steve?“

Zaskřípu zuby. „Není mrtvý. I když teda vypadá jak Tom Hanks v *Trosečnickovi*. Bez toho volejbalového míče.“

„No do prdele.“

Easton vyrazí ke dveřím, já ho však popadnu za zápěstí a pokusím se ho strhnout zpátky. Nemám na to dost sil, ale i tak se zarazí.

Na vteřinu se na mě zadívá. „Ty nechceš jít dolů a promluvit si s ním? Je to tvůj *táta*, Ello.“

Zpanikařím. „Ne. Je to jenom chlap, co zbouchl moji mámu. Teď s ním nedokážu mluvit. Asi...“ Znovu polknu. „Asi mu nedošlo, že jsem jeho dcera.“

„Tys mu to neřekla?“ vykřikne Sawyer.

Pomalou zavrátím hlavou. „Mohl by někdo z vás jít dolů a... já nevím... odvést ho do pokoje pro hosty nebo někam?“

„Já tam zajdu,“ navrhne okamžitě Seb.

„Jdu s tebou,“ přidá se jeho bratr. „Tohle musím vidět.“

Dvojčata se rozběhnou ke dveřím. Rychle za nimi zavolám: „Kluci, nic mu o mně neříkejte. Vážně, nejsem na to připravená. Počkáme, až se Callum vrátí domů.“

Dvojčata si vymění jeden z těch svých pohledů, které ve vteřině obsáhnou celou konverzaci.

„Jasně,“ přikývne Seb. Pak už zmizí, dupou po schodech, aby se pozdravili se svým ne-mrtvým strýcem.

Easton ke mně přistoupí. Pohled mu zabloudí na kufřík u skříně a pak se mi zadívá do obličeje. Ve vteřině mě popadne za ruku a proplete se mnou prsty. „Nikam nejdeš, sestřičko. Je ti přece jasný, že to je debilní nápad.“

Zadívám se na naše prsty. „Vždycky utíkám, Easte.“

„Ne. Vždycky bojuješ.“

„Bojuju za ostatní. Za mámu, za Reeda, za tebe, jenže... Boj na vlastním prahu nezvládám.“ Silně se kousnu do spodního rtu. „Proč Steve přišel? Má být mrtvý. A jak mohli zatknout Reeda?“ Hlas se mi třese. „Co když za to opravdu půjde do vězení?“

„Nepůjde.“ Sevře mi ruku ještě pevněji. „Reed se vrátí, Ello. Táta se o všechno postará.“

„Co když to nedokáže?“

„Dokáže.“

Jenže co když ne?

3. KAPITOLA

Ella

PO PROBDĚLÉ NOCI SEDÍM v obývacím pokoji, z kterého je vidět před dům. Měkký gauč je postavený pod obrovskými okny, jež tvoří v podstatě celou přední část domu. Sedím zabořená do polštářů a hypnotizuji kruhový konec příjezdové cesty. V klíně mám mobil, ten však za celou noc a ani ráno nepípnul.

Moje představivost jede na plné obrátky a vymýšlí všemožné scénáře. Je v cele. Je ve výslechové místnosti. Zápěstí a kotníky má spoutané. Poldové ho mlátí, protože jim odmítá odpovědět na otázky. Bude muset zůstat až do soudu ve vězení? Nevím, jak celý ten proces se zatčením, obviněním a soudem probíhá.

Vím ale, že čím déle jsou Reed a Callum pryč, tím hůř na tom jsem.

„Dobré ráno.“

Skoro spadnu z gauče, když uslyším ten neznámý mužský hlas. Na vteřinu mě napadne, že se někdo vloupal do domu, nebo že ho snad přišli detektivové prohledat. Jenže když se ohlédnu ke dveřím, spatřím v nich stát Stevea O'Hallorana.

Vousy si oholil, na sobě má plátěné kalhoty a polo-košili. Vypadá mnohem míň jako bezdomovec a mnohem víc jako tátové studentů Astor Parku, soukromé školy, kde studují Royalové i já.

„Ella, že?“ Váhavě se pousměje.

Rychle přikývnu, položím telefon displejem dolů a zase se zadívám z okna. Nevím, jak se k němu chovat.

V noci jsem se skrývala u sebe v pokoji, zatímco se Easton a dvojčata postarali o Stevea. Nevím, co mu o mně napovídali, je však zřejmé, že netuší, kdo jsem, a podle všeho si ani nevzpomíná na dopis, který mu máma poslala, než odjel na dovolenou, kde měl zemřít při nehodě na rogalu.

Easton se u mě stavil, než šel spát, a pověděl mi, že Steve je v zeleném pokoji pro hosty. Ani jsem netušila, že tu nějaký zelený pokoj pro hosty je nebo kde bych ho našla.

Úzkost mě skoro ochromí. Nejradši bych utekla a schovala se. V podstatě se teď schovávám. Jenže mě stejně našel. Rozhovor s otcem mě děsí víc, než kdybych si to měla vyřídit se stovkou ješitných holek ve škole.

„No, Ello, jsem trochu zmatený.“

Překvapí mě, jak blízko jeho hlas zazní. Znovu se ohlédnu přes rameno. Stojí teď jen pár kroků ode mě.

Zabořím paty do gauče a dávám si pozor, abych se ani nehnula. Je to jenom muž. Dvě nohy, dvě ruce. Jenom muž, který dostal dopis od umírající ženy, jež mu v něm pověděla o jeho dlouho ztracené dceři, a místo aby tu ženu a to dítě našel, odjel za dobrodružstvím. Takový muž to je.

„Slyšela jsi mě?“ Zní teď udiveně, jako by si nebyl jistý, jestli ho ignoruju, nebo jsem nedoslýchavá.

Zoufale se zadívám ke dveřím. Kde je Easton?

A proč už není Reed doma? Co když se už nikdy domů nevrátí?

Skoro se udusím panikou, která mě pálí v hrdle.

„Slyšela jsem vás,“ odpovím tiše.

Steve přistoupí ještě blíž. Cítím mýdlo nebo šampon nebo co to dneska ráno použil. „Nevím, co jsem čekal, když jsem v noci vystoupil z taxíku, ale...“ Rozpačitě pokračuje: „Tohle to rozhodně nebylo. Jestli jsem Easta správně pochopil, Reeda zatkli?“

Úsečně přikývnu. Kdovíproč mě štve, že Eastonovi říká „East“. Z úst cizince to zní nepatříčně.

Jenže on není žádný cizinec. Zná kluky od narození.

Polknu. Jo, přesně tak. Pokud je tu pro Royaly někdo cizí, jsem to já, ne Steve O'Halloran. Callum mi, tuším, kdysi říkal, že je Steve kmotrem všech kluků.

„Nikoho ovšem nenapadlo prozradit mi, kdo jsi ty. Víím, že jsem byl nějakou dobu pryč, ale dům Royalových byl celé roky čistě mládenecké sídlo.“

Zamrazí mě. Ne. Bože, to ne. Teď na tenhle rozhovor nemám. Jenže Steve na mě zírá světle modrýma očima. Čeká na odpověď a já víím, že mu musím říct aspoň *něco*.

„Jsem Callumova chráněnka.“

„Callumova chráněnka,“ zopakuje nevěřičně.

„Ano.“

„Kdo jsou tví rodiče? Nějací Callumovi přátelé? Znáím je?“ ptá se napůl sám sebe.

Zpanikařím, naštěstí však odpovědět nemusím, protože oknem vidím, že se po příjezdové cestě blíží černý sedan.

Vrátili se!

Vylétnu z gauče a do vteřiny jsem ve foyer. Do domu vstoupí unavený Callum a úplně stejně unavený Reed. Oba se zarazí, když mě uvidí.

Reed se ke mně otočí. Zadívá se na mě jasně modrýma očima a pohledem neuhne.

Srdce se mi zastaví a pak nabere rychlý kvalt. Beze slova se k němu vrhnu.

Popadne mě, jednu silnou ruku mi zaboří do vlasů, druhou mě obejmeme kolem pasu. Tisknu se k němu, hrudí na hrud', stehny na stehna, jako bych ho jen ve svém objetí dokázala udržet v bezpečí.

„Jsi v pořádku?“ zašeptám mu do levé strany hrudi.

„Ano,“ ujistí mě tiše, chraplavě.

V očích mě pálí slzy. „Bála jsem se.“

„Já vím.“ Na uchu mě zalechtá jeho dech. „Bude to dobrý. Slibuju. Pojď nahoru, všechno ti vysvětlím.“

„Nikam nepůjdete,“ ozve se Callum napjatě, když uslyší Reedův slib. „Nebudeš o tom s nikým mluvit, pokud tedy nechceš udělat z Elly svědkyni.“

Svědkyni? Bože. Se svědky mluví policie a Reed se mi tu snaží namluvit, že je všechno v *pořádku*?

Za námi se ozvou kroky. Reed mě pustí a vykuleným očima se zadívá na vysokého blondáka, který za námi přišel do vstupní haly.

„Strejdo Steve?“ vyhrkne.

„Reede,“ pozdraví ho Steve.

Callum se otočí k mému tátovi. „Steve, kristepane, úplně jsem na tebe zapomněl. Myslel jsem, že ses mi jenom zdál.“ Zatěká pohledem mezi Stevem a mnou.

„Už jste se seznámili?“

Zuřivě přikývnu a snažím se mu přitom vytřeštěným očima naznačit, že ještě nechci, aby prozradil, že jsem Steveova dcera. Callum se zamračí, ale jeho pozornost odpoutá Steve, který prohlásí: „Právě jsme se seznamovali, když jste přijeli. A ne, nezdálo se ti to. Přežil jsem.“

Oba muži se na sebe zadívají. Potom k sobě oba vy-

kročí, potkají se v půli cesty, obejmou se a chlapsky se přitom poplácají po zádech.

„Jsem strašně rád, že jsem doma,“ poví Steve svému starému příteli.

„Jak je to vůbec možné?“ Callum celý udivený odstoupí. „Kde jsi sakra celých těch devět měsíců byl?“ Napůl našťavaně, napůl nevěřicně dodá: „Utratil jsem pět milionů za pátrací a záchrannou akci.“

„Je to dlouhý příběh,“ přizná Steve. „Co kdybychom si šli někam sednout, všechno ti po–“

Přeruší ho dusot kroků v patře. Nad schody se objeví tři nejmladší bratři Royalové, modrýma očima okamžitě vyhledají Reeda.

„Říkal jsem, že se vrátí!“ zahuláká Easton a pak už bere schody po dvou. Vlasy mu trčí do všech stran, na sobě má jenom boxerky, ale i tak Reeda rychle obejmeme. „V pohodě, brácho?“

„Jo,“ zamručí Reed.

Dojdou k nám i Sawyer a Sebastian a zadívají se na svého otce.

„Jak to šlo na policejní stanici?“ zeptá se Sawyer.

„Co bude teď?“ přidá se Seb.

Callum si povzdechne. „Vytáhl jsem z postele jednoho přítele – soudce, s nímž se znám – a ten ráno přijel na stanici a vypsál pro Reeda kauci. Zítra ráno musím doručit na soud Reedův pas. A prozatím budeme čekat. Nejspíš budeš muset zůstat u nás o něco déle, Steve,“ poví mému otci. „Tvůj byt je momentálně místo činu.“

„Jak to? To někdo konečně odkrágloval moji milovanou ženušku?“ zeptá se Steve suše.

Překvapeně sebou trhnu. Steveova žena Dina je strašná zmije, přesto nemůžu uvěřit, že tu o její vraždě tak lehkovážně vtipkuje.

Callum tomu také nemůže uvěřit, protože odpoví ostrým hlasem: „O tomhle se dá jen těžko žertovat, Steve. A ne, zemřela Brooke. Reed je momentálně falešně obviněn z podílu na její smrti.“

Reed mi sevře ruku o něco pevněji.

„Brooke?“ Steveovi vylétne obočí skoro do vlasů. „Co se stalo?“

„Zranění hlavy,“ oznámí mu Reed chladně. „A ne, neudělal jsem to.“

Callum svého syna propálí pohledem.

„Co?“ zavrčí Reed. „Taková jsou fakta a já se faktů nebojím. Brooke mi včera večer volala, chtěla, abych za ní zašel. Byli jste pryč a mně bylo už líp, tak jsem jel. Pohádali jsme se. Odešel jsem. Když jsem odcházel, byla sice nespokojená, ale živá. Konec příběhu.“

A co tvoje stehy? chce se mi zařvat. Co krev, kterou jsem na tobě viděla, když jsem se vrátila z večere?

Slova se mi zadrhnou v hrdle, až se strašně rozkašlu. Všichni na mě na vteřinu zírají a pak promluví Easton.

„Dobře, jestli takhle zní příběh, беру to.“

Reedův pohled potemní. „Není to žádný příběh – je to pravda.“

Easton přikývne. „Jak jsem řekl, totálně to беру, brácho.“ Pohled mu zabloudí k novému členu naší společnosti. „Stejně bych teď radši slyšel příběh strejdy Stevea. Vstal jsi z mrtvých. To je slušný.“

„Jo, v noci nám k tomu nic říkat nechtěl,“ postěžuje si Sebastian a koukne na svého tátu. „Chtěl počkat na tebe.“

Callum si znovu povzdechne. „Co kdybychom se přesunuli do kuchyně? Hodil by se mi šálek kávy. Ta na policejní stanici se nedala pít.“

Všichni jdeme za hlavou rodu Royalových do obrovské moderní kuchyně, do níž jsem se zamilovala

hned, jak jsem se nastěhovala. Callum dojde ke kávo-
varu, my ostatní se přesuneme ke stolu. Sedíme, jako
by to byla jen další normální neděle, a ne neděle poté,
co byl Reed zatčen pro vraždu a z oceánu se před naši-
mi dveřmi zjevil mrtvý muž.

Je to tak neskutečné. Nedává mi to smysl. Nic z to-
ho.

Reed vedle mě si položí ruku na moje stehno, ačko-
li netuším, jestli to udělal, aby uklidnil mě nebo sebe.
Možná nás oba.

Easton se posadí a přejde rovnou k věci.

„Takže nám konečně povíš, jak to, že nejsi mrtvý?“
zeptá se mého otce.

Steve se pousměje. „Nevím, jestli jste rádi, nebo ne.“

Ani jedno, vyhrknu málem. Na poslední chvíli od-
pověď spolknou, jenže je to tak. Steveova přítomnost
mě především mate. A možná i trochu děsí.

„Jsme rádi,“ odpoví dvojčata naráz.

„Jasně,“ souhlasí Easton.

„Jak to, že žiješ?“ zeptá se Reed. Hlas má ostrý
a jemně mě přitom hladí po stehně, jako by poznal, že
jsem z toho nervózní.

Steve se opře do židle. „Nevím, co vám Dina o na-
šem výletu napovídala, pokud vůbec něco.“

„Byli jste na rogalu, utrhly se oba postroje,“ odpoví
Callum, který se k nám připojí u stolu. Před Stevea po-
staví hrnek s kávou, posadí se a napije se ze svého šál-
ku. „Dina stihla otevřít padák. Ty jsi spadl do oceánu.
Čtyři týdny jsem nechal hledat tvoje tělo.“

Steve se pokřiveně pousměje. „A dal jsi za to jenom
pět milionů, ty škrte.“

Callumovi to vtipné nepřipadá. Výraz má kamen-
ný jako skála. „Proč jsi hned po záchraně nejel domů?
Vždyť uběhlo devět měsíců, pro Kristovy rány!“

Steve si roztřesenou rukou promne bradu. „Protože mě zachránili teprve před několika dny.“

„Cože?“ vydechne Callum překvapeně. „Tak kde jsi celé ty měsíce byl?“

„Nevím, jestli za to může nemoc, nebo podvýživa, ale všechno si nepamatuju. Moře mě zaneslo na Tavi – maličký ostrůvek něco přes tři sta kilometrů východně od Tongy. Byl jsem dehydrovaný, celé týdny jsem pořád upadal do bezvědomí. Domorodci se o mě postarali. Vrátil bych se dřív, jenže jedinou cestu z ostrova představovala rybářská loď, která na ostrov přijíždí dvakrát do roka za obchodem s ostrovany.“

To mluví tvůj táta, povídá mi můj mozek. Zapátám v jeho obličejí po rysech své vlastní tváře, nenajdu však nic kromě stejné barvy očí. Jinak jsem celá po mámě, mám její tělo i vlasy. Jsem mladší modrooká verze Maggie Harperové, která ale nejspíš neudělala na Stevea žádný dojem, protože nevypadá, že by mě poznával.

„Ostrované sbírají vejce jistého druhu racků, které se pak v Asii prodávají jako delikatesa. Rybáři mě odvezli na Tongu, kde jsem si vyžebal cestu do Sydney.“ Napije se kávy, než vysloví to nejslabší vyjádření celého století: „Je zázrak, že jsem naživu.“

„Kdy ses dostal do Sydney?“ zeptá se Sebastian.

Táta zamyšleně našpulí rty. „Nevzpomínám si. Tak před třemi dny?“

Callum se na něj oboří: „A to tě nenapadlo nám zavolat, že jsi naživu?“

„Musel jsem se nejdřív o něco postarat,“ oznámí Steve. „Bylo mi jasné, že když ti zavolám, nasedneš na první letadlo, a nechtěl jsem, aby mě něco rozptylovalo, než najdu odpovědi.“

„Odpovědi?“ zopakuje Reed ostřeji než kdy dřív.

„Chtěl jsem najít průvodce, který vedl naši rogalo-
vou výpravu, a taky svoje věci. Přišel jsem o pas, pe-
něženku i oblečení.“

„Našel jsi toho průvodce?“ I Eastona jeho příběh
strhl. Jako nás všechny.

„Ne. Už měsíce ho prý nikdo neviděl. Byla to sle-
pá ulička, tak jsem zašel na americkou ambasádu a oni
mě dostali domů. Z letiště jsem jel přímo sem.“

„Dobře, že jsi nejel domů,“ poznamená Callum
chmurně. „Jinak by tě taky zatkli.“

„Kde je moje žena?“ zeptá se Steve ostražitě. „Dina
a Brooke bez sebe nikdy neudělaly ani krok.“

„Dina je pořád v Paříži.“

„Co tam dělaly?“

„Jela tam s Brooke nakupovat.“ Callum se odmlčí.
„Na svatbu.“

Steve si odfrkne. „Kterého blázna to nakonec klofla?“

„Tohohle,“ ukáže Callum na sebe.

„Děláš si legraci.“

„Byla těhotná. Myslel jsem, že je to moje.“

„Vždyť jsi přece byl na vase—“ Steve se zarazí
a rychle se po nás rozhlédne, jestli nám jeho uklouz-
nutí neušlo.

„Na vasektomii?“ dokončí za něj Easton.

Callum po mně střelí pohledem, než se zadívá
na svého syna. „Vy o tom víte?“

„Pověděla jsem jim to.“ Trhnu bradou. „Tenhle ba-
rák je až moc prolezlý tajnostmi.“

„S tím souhlasím,“ prohlásí Steve. Zadívá se na mě
těma svýma modrýma, tolik povědomýma očima.
„Callume,“ osloví ho, aniž by ode mě odtrhl pohled.
„Teď, když jsem odpověděl na všechny tvoje otázky,
bys možná mohl odpovědět na jednu moji. Kdo je tato
příjemná mladá dáma?“

Reed mi pevně sevře stehno. Žaludek mě v tu chvíli tíží jako tuna cementu, jenže pravda tak jako tak bude muset jednou vyjít na světlo. Tak proč ne zrovna teď?

„Ty mě nepoznáváš?“ zeptám se a pokusím se o úsměv. „Jsem tvoje dcera.“

4. KAPITOLA

Ella

STEVE O'HALLORAN NA MĚ nepůsobí jako člověk, kterého by se vám moc často podařilo překvapit. Teď mu však z těla i výrazu tváře sálá naprostý šok.

„Moje...“ Odmlčí se a otočí se ke Callumovi pro... pomoc? Podporu? Nevím.

Na muže, který se tak lhostejně zeptal, jestli někdo „odkrágoval“ jeho manželku, evidentně netuší, jak se popasovat s mnohem méně dramatickým odhalením, že sedí u stolu se svým dítětem.

„Dcera,“ dopoví za něj Callum tiše.

Steve rychle zamrká.

„Pamatuješ na ten dopis, který jsi dostal těsně předtím, než jste se s Dinou vydali na tu cestu?“ zeptá se Callum.

Steve pomalu zavrtí hlavou. „Dopis... Od koho?“

„Od Elliny matky.“

„Maggie,“ povím mu ochraptěle. „Poznali jste se před osmnácti lety, když jsi byl na opuštěném ostrově. Vy dva jste... hm...“

„Vrzli si. Hupsli na to. Zatancovali si horizontální tango,“ navrhne Easton.

„Ellina matka otěhotněla,“ naváže Callum, než jeho syn stihne přijít s dalším milionem nevhodných přirovnání, která mu jistojistě už visí na jazyku. „Během těhotenství se tě pokusila najít, ale bez úspěchu. Když jí zjistili rakovinu, poslala dopis na tvoji starou základnu a doufala, že k tobě dorazí. A dorazil. Obdržel jsi ho před devíti měsíci, těsně předtím, než jsi odjel.“

Steve znovu zamrká. Po chvíli se ke mně otočí a upřeně se na mě zadívá. Zvědavě. Potěšeně.

Ošiju se a Reed mi na uklidněnou stiskne nohu. Ví, že nejsem ráda středem pozornosti, a právě teď se na mě dívají všichni přítomní.

„Jsi Maggiina dcera,“ pronese Steve se směsicí údivu i zaujetí. „Zemřela?“

Přikývnu, protože přes knedlík v krku nedokážu promluvit.

„Jsi... moje dcera.“ Vysloví to pomalu, jako by zkoušel chuť těch slov.

„Ano,“ vyrazím ze sebe.

„Páni. Teda. Dobře.“ Prohrábne si dlouhé vlasy. „Asi...“ Rozpačitě se pousměje. „Asi si toho musíme hodně povědět, že?“

V břiše mě zalechtá panika. Na tohle nejsem připravená. Nevím, co tomuhle muži říct nebo jak se v jeho přítomnosti chovat. Royalovi sice Stevea znají už celé roky, ale pro mě je to cizinec.

„Asi jo,“ zamumlám a zadívám se na ruce.

Callum se nade mnou slituje a navrhně: „To však může počkat. Až se trochu usadíš.“

Steve se podívá na svého starého přítele. „Předpokládám, že tu můžu zůstat, dokud policie můj byt neuvolní?“

„Jistě.“

Znejistím. To nemůže jít do hotelu? Ano, sídlo

Royalových je obrovské, jenže z představy, že bydlím ve stejném domě jako můj – do této chvíle domněle mrtvý – otec, jsem nervózní.

Jenže proč? Proč se nevrhnu tomu muži do náruče a neděkuju bohu za to, že je naživu? Proč nejsem nadšená, že ho teď můžu poznat?

Protože je pro mě cizí.

Nic jiného mi nedává smysl. Neznám Stevea O'Hallorana a nové lidi si k sobě nepouštím. Celé dětství jsem pendlovala z místa na místo a snažila se s nikým nespřátelit, protože jsem věděla, že nám máma brzo sbalí věci a já se budu muset zas rozloučit.

Když jsem přijela do Bayview, neměla jsem v plánu se s kýmkoli jakkoli sblížit. Nakonec jsem však získala nejlepší kamarádku, přítele, bratry, které zbožňuju, a muže – Calluma –, který má sice sám dost problémů, ale stal se pro mě náhradním otcem.

Nevím, do jaké škatulky hodit Stevea. A nejsem připravená to teď řešit.

„Budeme tak mít s Ellou čas se poznat,“ poví Steve a mně dojde, že se na mě usmívá.

Donutím se k úsměvu. „Supíš.“

Supíš?

Reed mě škádlivě štípne do nohy. Jenom stěží potlačuje smích. Jo. Steve asi přece jenom není jediný, kdo je v naprostém šoku.

Naštěstí se debata brzo stočí na Atlantic Aviation, Callumovu a Steveovu firmu. Neujde mi, že Stevea to moc nezajímá – krom jednoho projektu, o kterém hovoří jen neurčitě. Callum mi kdysi řekl, že dělají hodně pro vládu. Nakonec se oba muži omluví a zapadnou do Callumovy pracovny, aby si prošli poslední čtvrtletní zprávu společnosti.

Když s klukama osamíme, zapátrám v jejich obli-